

МАЛЦИНА СЕ СПАСЯВАТ

1. “Мнозина са звани, а малцина избрани” (Мат. 22:14)

Истинските Христови последователи винаги са били малко. Нищожно малка част, в сравнение с цялото човешко общество.

(1) „Ако броят на синовете Израилеви бъде колкото морския пясък, остатъкът само ще се спаси” (Римл. 9:27; Ис. 10:22 по слав.) – е казано за старозаветния богоизбран народ.

Морският пясък е неизброим. Остатъкът пък е една нищожно малка част от него. Същото обаче важи и за новозаветния богоизбран народ – христиияните. Спасителят казва: „Тесни са вратата и стеснен е пътят, който води в живота, и малцина ги намират” (Мат. 7:14), и добавя: „Не бой се, малко стадо! Понеже вашият Отец благоволи да ви даде Царството” (Лука 12:32). Затова не бива да униваме, като виждаме как днес се шири нечестието и разгленнето, особено сред младите хора. Всеки отговаря пред Бога за себе си. Господ пък е Същият и в древност, и сега, и в бъдеще (Евр. 13:8). Малцина са се

спасявали в древност, малцина се спасяват и сега, даже сега са особено малко, поради умножаването на греховете. (1)

Тогава казва на слугите си: сватбата е готова, ала поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и, колкото души намерите, поканете ги на сватбата. И като излязоха тия слуги по пътищата, събраха всички, колкото намериха – и лоши, и добри; и напълни се сватбеният дом с много сътрапезници. Царят, като влезе да види насядалите, съгледа там едного, който не бе облечен в сватбарска премяна, и каза му: приятелю, как влезе тук, като не си в сватбарска премяна? А той мълчеше. Тогава царят рече на слугите: вържете му ръцете и нозете, вземете и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби; защото мнозина са звани, а малцина избрани (Мат. 22: 1-14).

“Звани” (т.е. поканени) според Преданието (св. Григорий Палама) са най-напред евреите. Те били призвани от рабите на Бога – пророците – да дойдат на сватбата на Неговия Син – Господ Иисус Христос и Неговата невеста – Църквата Христова. Но те не пожелаха да дойдат, казва Спасителят в притчата Си. И наистина пророците не били приети в отечеството си и повечето от тях били избити или прогонени от своите събратья. (2)

По-късно Бог изпратил при тях Своите апостоли – учениците на Сина Си, но и те били отхвърлени. Св. архидякон Стефан и св. апостол Яков, брат Господен, били убити с камъни. Яков, Йоановият брат, бил посечен с меч. Опитали се да убият Петър, Йоан и апостол Павел. Най-после народът, воден от своите религиозни водачи, се отрекъл открито и от своя Цар-Месия пред Пилат и убил на кръста “Началника на живота”. Но Бог възкресил Сина Си на третия ден, както е било предречено в Писанията. Само избраният от Бога “остатък” от еврейския народ повярвал във възкръсналия Господ и само той се спасил – точно според пророчеството на Исая. (2)

Но “звани” са и христиияните – кръстени и омити от греховете при св. кръщение, но не обикнали от все сърце Господа Иисуса. “Избрани” са пророците, апостолите и светците заедно с всички христиияни, които им подражават, както те подражават на Христа. (2)

“Избрани” ли сме ние? Или само “звани”? За нас спасението е невъзможно, понеже постоянно грешим и не се каем. Но за Бога всичко е възможно. Той е спасил мнозина неспасяеми грешници и иска да спаси всички, но не всички искат Той да ги спаси. Това е най-голямата трагедия. Господи, подари ни Твоя благодатен дар – покаянието, та поне като разбойника в последния час да ни спасиш! Амин. (2)

Храната за вечния живот

Нашата безсмъртна душа поддържа вечния живот в себе си чрез Божията благодат. А тя се дава на вярващите в църковните Тайнства. Последните се извършват само от свещенослужители. Благодатта за свещенослужение пък се предава също по приемство, чрез ръководяване, в тайнството Свещенство. Божествената благодат се дава на християните най-вече в тайнството св. Евхаристия, където те се причастяват с Тялото и Кръвта Христови. (1)

Сам Спасителят е засвидетелствал, че не може човек да се спаси, ако не се причастява:

„Аз съм живият хляб, слезъл от небето; който яде от тоя хляб, ще живее вовеки; а хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която ще отдам за живота на света... Истина ви казвам: ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, не ще имате в себе си живот. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има живот вечен, и Аз ще го възкреса в последния ден” (Иоан 6:51-53).

Когато се причастяваме с Тялото и Кръвта Христови, ние приемаме в себе си частица от Сина Божий, частица от Божеството, Кое е Огън. Този Божествен Огън действа на душата и тялото ни освещаващо и очистително, изгаря и най-малките петна на греха и ни прави свети и богоподобни – ние се съединяваме със Самия Бог и получаваме от Него вечен живот. Светата Църква е определила християните да се причастяват поне веднъж през четирите годишни пости, т. е. минимум четири пъти годишно. По-добре е, разбира се, по-често да пристъпваме към тази най-велика Светиня, но с голямо благоговение и с надлежна подготовка. Извън установените от Църквата пости, за несвещени лица е определено преди да се причастят, да постят седем дни. По благословение на духовника, този срок може и да бъде съкратен. (1)

Преди да пристъпим към Тялото и Кръвта на Сина Божий, необходимо е да очистим съвестта си чрез искрено разкаяние за сторените от нас грехове, като ги изповядаме пред свещеник в тайнството Покаяние или Изповед. В него чрез Божията благодат ни се прощават всички грехове, които изповядаме, все едно, че не сме ги вършили. Не бива християнинът да дръзва да пристъпя към Пречистите Тайни с неразкаяна душа и обременена от неизповядани грехове съвест. Тогава, по думите на св. апостол Павел, причастяването с Тялото и Кръвта Христови ще ни бъде за осъждане, вместо за спасение. (1)

„Който яде тоя Хляб или пие Чашата Господня недостойно, виновен ще бъде спрямо Тялото и Кръвта Господня. Но нека човек да изпитва себе си, и тогава да яде от Хляба и да пие от Чашата. Защото, който яде и пие недостойно, той яде и пие своето осъждане, понеже не различава Тялото Господне. Затова между вас има много немощни и болни, а и умират доста. Защото, ако бихме изпитвали сами себе си, нямаше да бъдем съдени” (1 Кор. 11:27-31). Божията благодат се дава на християните и във всички останали църковни Тайнства. Мястото,

където се извършват Тайнствата и се служи общественото богослужение, е Божият храм.

2. ИЗЯСНЕНИЕ НА ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА

(Мат. 6:9-13 и Лука 11:1-4)

Молитвата е въздух за душата. Без молитва няма религиозен живот; без молитва душата умира. Сам Спасителят често е пребъдвал в молитва към Своя небесен Отец. Един ден, след като Христос свършил молитвата Си, един от апостолите Му рекъл:

– Господи, научи ни да се молим!

А Иисус им рекъл:

– Когато се молите, казвайте:

„Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия“. (3)

Тая молитва Христос завършил със следното славословие:

„Защото Твое е царството и силата, и славата вовеки. Амин!“

Всяко слово Господне е пълно с живот и истина, защото излиза от Извора на истината и живота. Но Господнята молитва цяла е наситена с жизнена правда и всяка дума от нея е пълна със съдържание. Завинаги тя ще остане образец на свършена молитва. Ето накратко нейното изяснение:

„Отче наш“...! какво чудно обръщение!

Може ли да има за нас нещо по-скъпо, по-сладко и по-мило от това, да можем да наречем Бога наш Отец, наш Баща? Както детето се обръща с дръзновена синовна любов към своя родител с думата „Татко!“, тъй и ние се обръщаме към Бога с думата „Отче...“. С това ние изразяваме Божията близост до нас и признаваме, че Бог не е никакъв тиранин и жесток властелин, а любвеобилен наш небесен Баща. Затова и ние със синовна любов и детска откровеност Му разкриваме своята душа. (3)

Ние се обръщаме към Бога не с думите „Отче мой!“, а „Отче наш!“. С това пък ние изразяваме нашата братска обич помежду ни. Бог е Отец на всички ни, а и всички ние сме Негови чеда и помежду си братя. (3)

„Да се свети Твоето име!“ Нима Божието име не е свято, та молим то да се свети? Името на Бога само по себе си наистина е свято, но то се свети и слави още и чрез нашия живот и нашите уста. Когато ние живеем според Божиите повели и славословим с езика си Бога, ние с това светим Неговото име сред нашите близки; а когато ние престъпваме Неговите заповеди, ние ставаме причина неверните да хулят и безчестят Божието име. (3)

„Да дойде Твоето царство...!“ С това ние молим Бога да зацари Сам Той в нашите души и сърца и в нашия живот. А там, гдето е Бог, там са радостта, мирът, правдата, доброто, любовта и благоволенieto между човеците. (3)

„Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята!“ Волята Божия се изпълнява на небето сред небесните ангелски чинове. Ние се молим, щото същата тая свята воля да бъде изпълнена и на земята, както и на небето. Молим се, щото всеки човек напълно да подчини своята воля на Божията, за да постигне в Бога истинско щастие. (3)

„Насъщния хляб дай ни днес!“ Под „хляб“ тук се разбира не само всяка веществена храна, но и всичко, що е необходимо за нашето съществуване. Ние не молим Бога за излишни неща, а само за „насъщното“, т.е. за онова, без което не можем да минем. Молим Го също не да ни осигури храната за много дни и години, а само за днес. Ако ние се надяваме на Бога и твърдо вярваме в Неговата промислителна към нас любов, Той няма да ни остави без храна и утре, и вдруги ден, и за цял живот.(3)

„И прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на нашите длъжници!“ За да бъдем истински щастливи, ние трябва да сме в мир и да нямаме никакви провинения спрямо Бога. И ако нещо като човеци сме прегрешили спрямо Него и с това сме Го наскърбили, трябва веднага да Го молим за прошка. Бог няма да ни прости съгрешенията, ако и ние от сърце не простим прегрешенията на нашите ближни (Мат. 6:15). Затова нека първо простим на нашите близки, та тогава да искаме от Бога и Той нам да прости. (3)

„И не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия!“ Не Бог, а дяволът ни въвежда в изкушения, т.е. кара ни да нарушаваме Божията воля. Бог никого не изкушава (Иак. 1:13). Затова смисълът на думите „не ни въвеждай в изкушение“ е „не допускай да бъдем въведени в изкушение“. Ние молим Бога да ни избави от лукавия. И Той може да стори това, защото е много по-силен от него. За да се избавим обаче от примките на дявола, трябва винаги да призоваваме Бога на помощ, колчем лукавият се опита да ни оплете в своята мрежа и да ни склони към грех. (3)

„Защото Твое е царството и силата, и славата вовеки. Амин!“ Това слово-словие иде като естествен завършек и печат на цялата Господня молитва. С него ние признаваме, че властта, силата и славата принадлежат единствено на Бога и че не се свършват никога, а са вечни. Всяка човешка власт, дори и на най-могъщия земен властелин, както и всяка човешка слава, дори и на най-великия херой, са мимолетни – днес блестят, утре угасват; те са пълно безсилие и безславие в сравнение с Божията сила и слава. Да! Нему – Единому и Премудрому Богу да бъде чест и слава вовеки веков. Амин! (1 Тим. 1:17)

Господнята молитва трябва често да е в нашата мисъл или на нашите уста. С нея трябва да започваме и завършваме всеки ден; с нея трябва да се молим преди всеки обед и нея трябва да мълвим при всички беди и злощастия в живота. (3)

1) draganbachev.wordpress.com -Йеромонах Йоан Филипов, Християнство и смисъл на човешкия живот

2) pravoslavie.bg

3) bg-patriarshia.bg, Из „Нашата вяра“, СИ, 2005 г